

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistola Pastoralis Illustrissimi Ac Reverendissimi Domini D. Humberti Guilielmi A Præcipiano, Archiepiscopi Mechliniensis

Precipiano, Humbert Guillaume de

Lovanii, [1692]

Caput XVIII. De Communionis frequentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39186

ricordia degradari. Si tamen indigeat consilio, illud (ut dictum est) sine expressione personæ cautè requirat.

Atque hisce sapientissimè constitutis, prudentissimus Præsul gliscens tum malum feliciter sopivit atque oppressit. Quis sperasset malum simile nostro hoc tempore in Belgio Catholico revicturum? Sanè nisi bonorum hac de re querelæ cessaverint (cessabunt autem ubi innovandi & perturbandi omnia in quibusdam prurigo cessaverit) ad similes reis pœnas infligendas adigat etiam invitus. Opto interim ut consiliis hisce nostris potius, quam censuris, atque pœnis deterriti, in viam Patrum redeant, & pestiferis novitatibus minimèque tolerandis valedicant, quotquot hac in parte defecisse non vana suspicio est.

C A P U T X V I I I .

De Communionis frequentia.

Quod ad Cibi Eucharistici sumptione spectat, de qua jam mentio nonnulla suprâ facta est, *Cibum illum*, ut docet Tridentina Synodus * *Salvator noster sumi voluit, tamquam antidotum, quo liberemur à culpis quotidianis & à peccatis mortalibus præservemur.* Ex quo patet quam inepti sint animarum Medici, qui propter quotidianas infirmitates lapsusque non graves ab hoc cælesti pabulo mentes famelicâs deterrent, neque verentur, ne cogantur aliquando ingemiscere, quod defectu hujus divinæ alimonie cor suum exaruerit. Longè aliter censuere Tridentini Patres, ut testatur Catechismus Parochorum (a) Concilii Tridentini auctoritate editus, quorum omnium unanimis vox fuit *Quotidie peccas, quotidie sume.*

Longè aliter S. Carolus (b) præscribit statuens, *ut ad saluberrimum S. Eucharistia frequenter sumenda usum Parochi & Concionatores quàm sapissimè populum cohortentur, nascentis Ecclesiæ Institutis, atque exemplis, & gravissimorum Patrum vocibus, & uberrima hoc ipso de genere Catechismi Romani Doctrina & sententia, dentque Tridentina Synodi, quæ optaret quidem Fideles in singulis Missis non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistia perceptione communicare.* Quod

* Sess. 13. cap. 2- (a) Par 2. cap. 4. n. 46.

(b) Concil. Mediol. 3. Tit 7

si quis Concionator etiam Regularis aliquid contra directè indirectève dixerit, aut concionatus sit, Episcopus ei tamquam scandalum disseminanti interdicit prædicatione verbi Dei. Cur hîc non inclamant antiqua instituta ritusque priscos, qui nihil nobis quotidie occinunt, quam veteres pœnitentiæ Canones? Amor sincerus antiquitatis tam hoc exigebat, quam istud. Sed pergamus audire S. Carolum.

In eodem (a) Concilio decernit, quod ipsum & Instructionibus suis inseruit, ut Parochus eam consuetudinem concionando inducere studeat, ut populus, si minùs Dominico quoque die, saltem semel in singulis mensibus confiteatur, & Sacram Communionem sumat; at in Quadragesima & in Adventu, ut singulis diebus Dominicis hoc faciat; id quod antiquæ Fidelium pietatis est.

Rursus idem nobis Auctor est, ut populus rariùs confiteri & communicare solitus, non solum ad sacram Synaxim conveniat diebus solemnioribus, Pentecostes, Assumptionis beatæ Virginis, omnium Sanctorum & Natalis Domini; sed dein diebus Indulgentiarum, postea *singulis mensibus*, demum ad Communionem octiduanam adducatur.

S. Franciscus Salesius tot locis (b) frequens hoc pietatis Christianæ exercitium inculcat, ut mens ejus à nemine ne quidem pervicaci vocari possit in dubium. Inter alia *asseveranter* pronunciat *ab iis qui volunt piè vivere in Christo, Sacram Communionem nullatenus posse differri ultra mensem.*

Ab his Sanctissimorum Virorum monitis non est quod cogant deflectere subtiles quorumdam hominum argutiæ, aut Rhetorici colores, quibus contraria omnia suadent, & ab hac saluberrima medicina revocant infirmos. Inculcant frequenter petitum illud ab humana amicitia exemplum, in qua quotidianus usus & familiaritas solet contemptum parere. Verentur scilicet ne fiat nobis vilior Deus, & jacturam aliquam dignitatis patiat immensa Majestas, si toties ad mensam ejus accubuerimus convivæ. Mallent ut singulis tantum annis semel aut iterum, quod Barbaros aliquando Reges factitasse tuendæ Majestatis suæ gratiâ produnt Historiæ, multitudini se spectandum Deus ac fruendû daret. At arguti isti non

C

vident

(a) *Concil. Mediol. 4. part. 2. tit. 4. & Inst. part. 1. C. 16.*

(b) *Introd. Part. 2. cap. 20.*

(34)

vident, vel videre se dissimulant, in humana familiaritate contemptum nasci ex eo potissimum capite, quod quotidianus usus & conversatio, semper penè vitium aliquod aut defectum detegat, ut solent homines a micis inter agere liberiùs, frænum perturbationibus & morbis permittere, quos alibi studiosè celant. Date nobis Amicum vitii non obnoxium, sed omni instructum virtutum genere; ejus familiaritas nequaquam contemptum pariet, sed amorem indes magis ac magis accendet, virtusque alia ex alia detecta incitabit ad reverentiam. Divinus igitur ille Cibus vitii omnis expers, omni virtute atque efficaciâ præditus, quamquam frequenter sumptus gignere haud potest fastidium, haud potest vilescere, modò stomachus accesserit illi capax, hoc est letiferæ noxæ sordibus haud infectus, deque domandis in se vel extirpandis terrenis affectibus sollicitus, quique placere divino hospiti pro conditionis humanæ infirmitate allaboret. Experietur is quò fuerit usus frequentior cælestis alimonix, vires in se crescere ad expugnandas vitiosas inclinaciones, amorem in Deum augeri. Reverentiam Majestatis immensæ sumere incrementum: quod ipsam Viri Sanctissimi concordibus suffragiis testantur, atque ipsi experientiâ magistrâ, didicerunt. Qui propter quotidianas infirmitates, levesque noxas, aut spiritus languorem, aut in precando ariditatem bonas animas ab Eucharistica mensa abducunt, non aliter faciunt, ac qui frigentem corpore ab igne prohibet, maculis ac pulvere sordidum repellit à fonte, febricitantis manibus poculum salutiferum extorquet.

Missis igitur Medicis tam imperitis, audiamus potius Innocentium XI. felicitis memoriæ Pontificem Romanum (a) saniora suadentem. Hujus consiliis Parochi & Confessarii stent. Juxta saluberrimum ejus decretum suos exhortentur, ut frequenter, quin etiam quotidie Mensæ Dominicæ assistant, modò diligens accedat & tanto hospiti excipiendo par apparatus, chorusque Christianarum virtutum.

Ne quispiam posthac, quod nonnullis in pagis & urbibus factum queruntur haud pauci, turbam promiscuam non gravibus de causis fraudet etiam Communione Paschali; in Pentecosten aut ultra procrastinet pro arbitrio suo, ac si esset Præcepti

(a) Datum Romæ 12. Februarii 1679.

cepti Ecclesiastici Dominus, nullo superiorum sæculorum exemplo. sanè periculofam hanc novitatem ex hac Diœcesi nostra eliminatam volumus. Nulli Sacra tum Mensâ arceantur, nisi quos noverimus esse indignos, atque ita vitiis inverteratos, ut nuntium iis remittere recusent, aut perquam verisimile sit numquam remissuros, quod in promiscua plebis Christianæ turba confidimus non habere locum.

C A P U T X I X.

De Indulgentiis.

DE Sacris Indulgentiis cum Majoribus suis & loquantur & sentiant. Magni eas ipsi faciant, & à suis faciendas doceant. Non exiguam in iis fiduciam à Christiano populo semper collatam, posthac quoque collocandam curent, & simul ad vitam rectius instituendam exhortentur, ut sacros thesauros non dumtaxat exhauriant alienis meritis comparatos, sed in eos quoque aliquid ipsi inferant, quod prodesse posteris queat.

Jam pietatem in mortuos nemo allatret, vel licet nemo, sed concordibus studiis alant omnes, & foveant. Fructum qui ex antiqua hac in pios Manes misericordia jam à præcis temporibus usitata redundat in vivos, sæpè pro Concione commemorent. Quæ pœna immemores maneat post hanc vitam edoceant; ut similiter ipsi in Purgatorii flammis destituenti sint, qui nullos jam precibus suis, aut aliis rectè factis sublevant. Ab hac Regia antiquitatis via ne quis desciscat, atque avia & devia cum periculo præcipitii confectetur.

C A P U T X X.

De Concordia Cleri & Regularium.

Postremò Religiosas Familias arcto cum Clero amicitia vinculo conjunctas cupimus. Quisquis hanc cum illis committere studet, tamquam sator discordiarum & certæ author ruinæ ex exercitu Domini, Christique castris pellendus est. Omnes eidem militia nomen dedimus, eandem